

pro eodem ordine Prædicatorum decernenda statuit, prout præsentis decreti tenore apostolica auctoritate decernit atque constituit :

» I. Vota simplicia, de quibus agitur, perpetua erunt ex parte voventis, ut vota quæ tendunt ad emittenda deinde vota solemnia, in quibus perfectionem et complementum accipient.

» II. Eorundem votorum simplicium dispensatio reservata est Romano Pontifici cui professi gravibus exigentibus causis preces porrigere poterunt.

» III. Verum eadem simplicia vota solvi etiam possunt ex parte ordinis in actu dimissionis professorum, ita ut data dimissione professi ab omnium dictionum votorum vinculo et obligatione eo ipso liberi fiant.

» IV. Facultas autem dimittendi professos votorum simplicium, de quibus agitur, spectat ad magistrum generalem ordinis cum suo generali consilio. Idem magister generalis cum suo generali consilio poterit in casibus extraordinariis, et præsertim pro regionibus et locis longinquis, ad dimissionem decernendam subdelegare probos et prudentes religiosos qui saltem tres esse debent.

» V. Licet ad decernendam dimissionem neque processus neque iudicii forma requiratur, sed ad eam procedi possit sola facti veritate inspecta, tamen superiores procedere debent summa caritate, prudentia et ex justis rationabilibus causis, quacunque humana affectione remota, secus eorum conscientia graviter onerata remaneat. Nemo autem ex causa infirmitatis post professionem votorum simplicium superventæ dimitti poterit.

» VI. Professi dictionum votorum simplicium participes erunt omnium gratiarum et privilegiorum, quibus professi votorum solemnium in memorato ordine legitime utuntur, fruuntur et gaudent.

» VII. Superiores regulares, ad quos spectat, concedere poterunt huiusmodi professis litteras dimissorias duntaxat ad primam tonsuram et ad ordines minores, servatis tamen de jure servandis, et præsertim quæ circa ordinationes regularium ab Apostolica Sede præscripta sunt.

» VIII. Anni professionis qui in dicto ordine requiruntur ut quis voce activa et passiva gaudeat et ad officia admitti possit, a die emissionis votorum simplicium computentur; et professi votorum simplicium suffragium habeant in actis capitularibus sui conventus, quatenus et prout habent solemniter professi.

» IX. Professi votorum simplicium dominium radicale, uti aiunt, suorum honorum retinere poterunt, sed eis omnino interdicta est eorum administratio et reddituum erogatio atque usus. Debent propterea ante professionem votorum simplicium cedere, pro tempore quod in eadem votorum simplicium professione permanserint, administrationem, usumfructum, et usum quibus eis placuerit, ac etiam suo ordini, si ita pro eorum libitu existimaverint.

» X. Professi votorum simplicium remanere de-

bent in domibus professorii et studiorum, et vitam communem perfectam observare.

» XI. Ad valide emittenda vota solemnia post vota simplicia requiritur professio expressa, et ideo professio tacita omnino abrogata est.

» Hæc Sanctitas Sua statuit atque constituit, contrariis quibuscunque etiam speciali mentione dignis non obstantibus, quibus apostolica auctoritate derogat ac derogatum esse declarat.

» Datum Romæ, ex secretaria ejusd. S. C. super statu regularium, hac die 12 junii 1858. — A. arch. Philippen. secretarius.

» N. B. Huiusmodi declarationes extensæ fuerunt ad alios ordines qui eas expostularunt, sed pro ordinibus Minorum observantium et reformatorum, necnon Capuccinorum, in art. IX sublata sunt verba « ac etiam suo ordini, si ita pro eorum libitu existimaverint; » et subrogata sunt alia verba nempe : non tamen suo ordini.

» Beatissime Pater. Fr. Alexander Vine. andel magister generalis ord. PP. Prædicatorum exponit, occasione nuperrimi decreti a S. C. super statu regularium, die 12 jun. 1858 apostolica auctoritate editi, nova quædam in quibusdam sui ordinis conventibus exorta fuisse dubia, quorum solutionem ab eadem S. C. enixe et humillime exposcit.

» I. Cum ex præfati decreti n. 8 professi votorum simplicium suffragium habeant in actis capitularibus sui conventus, quatenus et prout habent solemniter professi, quæritur an inter huiusmodi actus capitulares recenseantur etiam actus receptionis ad votorum solemnium professionem; nam præterquam quod votorum simplicium professi non sint de corpore professorum solemniter, contingere potest quod professi simplices numero excedant professos solemniter, et inter eos periculum collusionis enascatur, cum alii post alios, vel simul, vel post breve tempus ad solemnem professionem admittendi sint?

» II. Utrum rejectio alicujus professi simplicis a majori parte Patrum in consilio vel totius conventus in capitulo per suffragia secreta prolata, ab ordinis generali magistro, nulla alia intercedente inquisitione aut informatione, haberi possit tanquam legitima et justa causa aut prudens iudicium, ad hoc ut ejusdem professi votorum simplicium dimissio ab ordine, et eorundem votorum solutio ab ipso cum suo generali consilio decerni et declarari possit?

» III. Et quatenus negative, quæritur tertio quid agendum si PP. conventus ad excludendum novitium a professione solemniter perseverent, nec ulterius eadem differri possit, eo quod viginti, quinque ætatis suæ annos novitius expleverit?

» Sanctiss. D. N. Pius PP. IX, in audientia habita, die 7 febr. 1862, ab infra scripto secretario S. C. super statu regularium ad supra scripta proposita dubia rescribendum mandavit nempe :

» Ad I, negative;

» Ad II negative;

» Ad III. Pro admissione ad vota solemnia post

expletum triennium votorum simplicium audiri quidem debet capitulum conventuale ad instructionem animi superiorum; minime vero a superiori speciali vel ab ejus subdelegato standum erit resolutioni ejusdem capituli. Quod si aliunde habeantur legitimæ causæ ad dimittendos professos votorum simplicium, hoc in casu servanda erunt quæ in art. IV et V declarationum præscripta sunt.

» Insuper Sanctitas Sua ea quæ in hoc responso continentur, etiam ad alios ordines et instituta extendit et extensa esse declaravit. — A. BIZZARRI arch. Philippen. secretarius.

Lege documenta varia, circa quæstiones in hac præsentis Adnotatione tractatas, in eximio libro cui titulus : *Collectanea in usum secretariæ S. C. episcop. et regularium, cura A. Bizzarri archiepiscopi Philippensis secretarii edita*; Romæ, ex typographia R. C. A. 1863, in-4°. Sanctissimus D. N. Pius IX illud opus dono dedit omnibus episcopis qui, anno 1867, Romam confluerunt, centenarii Beatorum Apostolorum Petri et Pauli celebrandi causa. In appendice II, pag. 867 et seqq. repetuntur Acta sacre Congregationis *Super statu regularium* hodiernis temporibus a Pio IX erectæ.

ADNOTATIO II.

Lib. III. Decretal., Tit. XXXI, § II, n. 67; pag. 18.

DE CONGREGATIONIBUS RELIGIOSIS, EARUM MULTITUDINE, ET SUPERIORIBUS APUD EAS ELIGENDIS.

« Per religiones, inquit D. Bouix, seu quod idem est, per religiones stricte dictas, seu formales, intelligenda sunt instituta quæ essentialiter status religiosi habent cum votis solemnibus; per congregationes autem religiosas intelligenda sunt instituta quæ essentialiter status religiosi habent sed cum votis duntaxat solemnibus. » (*Tract. de jure regular.*, tom. I, pag. 187.)

In *Collectan. in usum secretariæ S. C. Episc. et regular.*, legendus est Elenchus præcipuorum institutorum, quæ postremis temporibus a S. C. laudata vel approbata fuerunt, et usque ad numerum 124 creverunt, ab anno 1816 ad annum 1862; pag. 891 et sequentibus.

Porro præmemoratus auctor D. Bouix, ibid. pag. 194 et seqq., probat existere legem ecclesiasticam, de qua etiam Reiffenstuel noster, hoc paragrapho n. 59, prohibentem ne quis novam religionem vel novum ordinem inducat, et ne quis ingrediatur religionem non approbatam a Sancta Sede. Dein, pag. 209, sic loquitur : « Noto notius est pullasse, recentioribus præsertim temporibus, novas congregationes absque pontificia auctoritate inchoatas et institutas, quid de iis sentiendum? an illicitas eas fuisse et permansisse, atque errasse episcopos qui jus eas approbandi sibi adcripsere? An vero ex repetitis ejusmodi factis, necnon ta-

cito Sedis apostolicæ assensu, jamdudum vigere desierit, quoad religiosas congregationes, Pontificiæ approbationis necessitas, ita ut hodie licite valeant de sola episcopi licentia erigi et institui? » His quæstionibus respondet D. Bouix statuendo quatuor propositiones, scilicet : « Prop. I. Consuetudine jam inductum est ut novæ congregationes de sola episcoporum licentia inchoarentur. Prop. II. Dicta consuetudo de iis est quæ contra legem legitime præscribere potuit. Prop. III. Satis hodie comitat Sedem Apostolicam in præfatam consuetudinem consentire, Prop. IV. Canonica lex de non inveniendis novis religionibus, in quantum prohibebat etiam congregationum sine votis solemnibus inchoationem, in desuetudinem abiisse censenda est. »

Sub forma scholi, pag. 214, idem auctor hæc addit : « Si vera sit opinio quam sub præsentis paragrapho propugnari, sequitur licite hodie inchoari et constitui, cum sola ordinariorum approbatione et auctoritate, congregationes illas quæ simplicia duntaxat vota ex proprio instituto in perpetuum emittunt, et, a fortiori illas quæ nulla vota vel non perpetua nuncupant. Item sequitur licite ex sola ordinarii facultate constitui earum congregationum conventus. Si vera sit, inquam, hæc a me propugnata sententia : nam in re tam gravi, et deficiente doctorum qui modernam illam quæstionem excusserint auctoritate, vereor ne minus considerate in eam conclusionem iverim. Quapropter, sicut cætera a me scripta, hæc imprimis locum Sedis apostolicæ correctioni subijcio; atque ex nunc pro tunc, si erroneus judicabitur, retraho prorsusque rejicio. »

Cf. Hélyot, *Histoire des ordres monastiques, religieux et militaires, et des congrégations séculières de l'un et de l'autre sexe, qui ont été établies jusqu'à présent*. Parisiis, J. B. Coignard, 1721, 8 vol. in-4°. — Henrion, *Tableau des congrégations religieuses formées en France depuis le XVIIe siècle*. Paris, apud Societat. honor. libror., 1831, in-12. — Idem, *Histoire des ordres religieux, depuis leur origine jusqu'au temps présent*, 3 vol. in-12. — Durand, *Manuel historique des ordres religieux*. Parisiis, Gauguier, 1859, in-12.

Quoad superiores in dictis congregationibus eligendis, in archivio cancellariæ episcopi Atrebatensis sequens decretum reperimus :

« Beatissime Pater. — Episcopus diocesis Atrebatensis in Gallia, ad pedes S. V. provolutus humiliter, expostulat ut apostolica Sedes sequentem solvat difficultatem conscientiam suam exagitantem. In singulis fere mulierum monasteriis, in sua diocesi existentibus, superiores eliguntur ad triennium. Antiquæ constitutiones ordinum religiosorum permittunt eandem personam eligere ad aliud triennium, sed pro una vice tantum, et pro altera vice recurrere debent ad episcopum. Quæritur an possit ordinarius relectionem permittere pro aliis absque termino vicibus. Non raro advenit quod penuria vel ætatis satis maturæ vel idoneita-

tis exigat tertiam, quartam et ultra reelectionem. Ideo ad Sanctitatem Vestram cum plena fiducia confugit ut dubium conscientiae solvere dignetur. Unde, etc.

« S. C. EE. ac RR. S. R. E. cardinalium, negotiis et consultationibus episcoporum. et regular. preposita, benigne commisit episcopo oratori ut, attentis narratis et dummodo superioris sue pertractae administrationis prius rationem reddiderint, ac omnium monialium consensus capitulariter et per secreta suffragia praestandus accedat, petita facultate easdem in urafato munere confirmandi ad tertium, quartum, et ulteriora triennia, pro suo arbitrio et conscientia, uti possit et valeat, facta similiter eidem oratori facultate dispensandi super uno vel altero suffragio, quoties in Domino expedire judicaverit. Romae 3 octobris 1836. J. A. card. SALA praefectus. — J. patriarcha Constantinop. secretarius. »

DE CONGREGATIONIBUS AUCTORITATE APOSTOLICA
PROBATA.

« Etate nostra, multae congregationes religiosae decorem et beneficium approbationis apostolicae postulaverunt et obtinuerunt. Ut lector bene dignoscat agendi rationem S. Congregationis episcoporum et regularium in huiusmodi negotiis, hic subjungimus acta et decreta, anno 1853, in *Massiliensi*, super approbatione instituti et constitutionum societatis sub titulo Sancti Petri ad vincula erectae.

Primum sic se habet vernaculo sermone relatione Eminenti. cardinalis Patrizi in hac causa *Ponente*, mense augusti 1853: « Il signor abate Fissiaux, canonico onorario della cattedrale di Marsiglia, nel 1839, sotto gli auspici dell' Illmo e Rmo Mons. Vescovo di quella città fondò un novello Istituto, chiamato de' religiosi della Società di S. Pietro in Vincoli. Questi, sia sacerdoti che laici, professando voti simplici perpetui di castità, povertà ed obbedienza, si consacrano alla educazione morale, religiosa e professionale dei detenuti nelle carceri, e perciò ai tre detti consueti voti vi aggiungono quello di servire i poveri veri carcerati, e di lavorare al loro emendamento. Essi sebbene principalmente dediti all' assistenza e soccorso de carcerati, in pari tempo attendono eziandio a tutte le altre opere di misericordia spirituale e corporali. Quindi accettano la direzione delle colonie agricole, delle case di lavoro, orfanotrofi, ricoveri di mendicanti e simili. La Sa. Me. di Gregorio XVI, venuto in cognizione di questa Società fe scrivere in suo nome da Mons. Vizzardelli, segretario delle lettere latine, poscia meritissimo cardinale di S. C. al maestro dei novizi della detta Società una lettera in data 1 maggio 1842, nella quale si esterna un amplissimo testimonio dell' apostolica benevolenza verso i soci tutti e nominatamente del benemerito fondatore, ora superiore generale.

« Questi nel 1844 propose ai suoi colleghi un corpo di costituzioni aventi per base la regola di S. Agostino, et approvate susseguentemente da Mons. Vescovo di Marsiglia. Intanto la Società si diffondeva anche nelle diocesi fuori di Marsiglia, come a Nimes, ad Aix, et anche in Torino, e di cui rispettivi vescovi fanno del opera i più ampli encomj. Non ha guari il sig. Fissiaux si è portato in Roma, ed ha implorato l'approvazione dell' Istituto et delle costituzioni.

« La supplica fu rimessa pro informatione et voto a Mons. Vescovo di Marsiglia, affinché ancora riferisse *De origine, progressu praefati instituti; de numero personarum quibus in praesens consistitur, de numero domorum cum indicatione dioceson in quibus reperiuntur erectae, de mediis sustentationis; et a quo tempore constitutiones experientia comprobata fuerint, transmissis testimonialibus litteris episcoporum in quorum diocesisibus domus existunt.*

« Categoricamente a tutti questi punti soddisfece Mons. Vescovo. come dal suo foglio; si aggiungono pure i certificati de' Vescovi di Nimes ed Aix. Che cosa ne pensi Mons. arcivescovo di Torino, si conosce dal decreto con cui approvava le costituzioni nel 1848, come si vede dalla pag. 8 delle costituzioni ristampate.

« Fu quindi domandato il parere dell' egregio consultore P. Capelli, barnabita, il quale si diè premura comunicare già di persona al superiore generale, quand' era ancora in Roma, tutti i rimarchi che aveva appuntato nelle costituzioni. Il degnissimo oratore ben volentieri accolse quei rilievi e, nei dare alla stampa le costituzioni, che separatamente saranno all' Emze vostre Rme dispensate, ha messo ad effetto tutte le modificazioni insinuate dal consultore. Questi dipoi ha esternato in proposito il suo opinamento, il quale è favorevole alla domanda in ciò che riguarda l'approvazione dell' Istituto, ma in quanto all' approvazione delle costituzioni opina che si sospenda e si rimetta ad altro tempo.

« Sarà similmente dispensata all' Emze vostre Rme una lettera in stampa dell' Emo sign. card. Cagiano diretta all' Emo sign. card. Prefetto intorno a questo soggetto. In essa vedranno quanto miserabile, quanto grave e profonda è la piaga che nefandamente esulcera e vizia le carceri, e perciò quanto a proposito ed a salute richieda l'opera di questi religiosi, che sonosi consacrati a medicar cotal contagione.

« Il nostro divino Maestro tra le opere di misericordia vna pur collocato quella di visitare i carcerati, e Santa Chiesa, che fedelmente sparge e viva mantiene tra fedeli la semenza dei divini comandamenti, con premura insinua questo dovere al cristiano verso i miseri detenuti, sin da quando gl' istilla nel cuore il primo latte della dottrina cristiana. Nuova gemma, di cui va ad adornarsi il diadema di nostra santa religione, è dunque veramente (come più a disteso

« fa riflettere quel rispettabilissimo porporato) questa novella accolta di eroi di carità, i quali colla promessa sacra de' voti si dedicano per professione religiosa all' adempimento perfetto di questo consiglio evangelico.

« Sebbene l'oratore non domandi l'estensione dell' indulgenze e favori spirituali; nulladimeno in simili casi ordinariamente se ne fa la domanda; e la S. C. non è aliena dall' accordare tal grazia, la quale tende ad arricchire e confortare i novelli istituti col tesoro ineshausto delle celesti benedizioni. Quindi si aggiungerà un apposito dubbio sulla fiducia che non tornerà disgraziato alla società.

« Ma è rimesso all' altissima penetrazione ed autorevole giudizio dell' EE. VV. RR. la soluzione de' sequenti dubbi: I. Se convenga lodare il scopo dell' istituto di cui si tratta o in pari tempo approvare l'istituto stesso? II. Se e come approvare anche le costituzioni? III. Se e come concedere alla società di cui si tratta le consuete indulgenze e favori spirituali?

« **DECRETUM.** Reverendus presbyter Fissiaux, anno 1839, annuente reverendiss. episcopo Massiliensi, novum erexit institutum sub titulo Sancti Petri ad Vincula, eujus alumni eo tendere debent ut sedulo diligenterque incumbant in propriam et proximorum sanctificationem, qua exercitio consiliorum evangelicorum, qua precibus et exemplo, qua operibus misericordiae, praesertim erga carcere detentos, quos paternis curis prosequi, eosque ad religionem et bonos mores instituere debent. Idcirco ut alumni piae societatis intentum finem efficaciori modo consequantur, praeter vota simplicia paupertatis, castitatis et obedientiae, aliud etiam emittunt inserviendi carcere detentis, eorumque emendationem curandi. Jam vero pia societas in alias dioceses diffusa est, uberesque fructus ex ea promanarunt; summopere enim interest ut carceribus detentis prospiciatur ne consortio malorum hominum in vitiis insordescant et pejores fiant, sed potius in iis quae ad bonos mores, ad religionem et ad emendationem spectant, in omni patientia et caritate instituatur.

« Quae cum ita essent, memoratus presbyter Fissiaux, commendatus ab antistitibus locorum in quibus domus piae societatis erectae reperiuntur, apostolicam Sedem supplex adiit enixis precibus deprecans ut praefatum institutum et constitutiones, jam ab anno 1844 elaborate, apostolica auctoritate comprobarentur. Quas quidem preces Sanctissimus D. N. Pius PP. IX benigne excepit, et attentis litteris testimonialibus episcoporum, et audito voto S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum, memoratum institutum, a sancto Petro ad vincula nuncupatum, uti congregationem votorum simplicium, summopere laudandum ac etiam approbandum esse statuit, prout praesentis decreti tenore commendat et approbat; dilata tamen ad aliud tempus approbatione constitutionum ut experientia comprobentur:

quae tamen interim per modum experimenti servari poterunt.

« Volens autem Sanctitas Sua specialibus favoribus praefatam congregationem prosequi, infra descriptas indulgentias absque ulla brevis expeditione perpetuis futuris temporibus duraturas et in forma Ecclesiae consueta consequendas, ac etiam animabus defunctorum applicabiles, benigne indulget, scilicet indulgentiam plenariam ab alumni ejusd. Congregationis die vestitionis, professionis et renovationis votorum; die festo sancti Petri ad Vincula. et in articulo mortis lucranda; indulgentiam autem septem annorum quoties carcere detentos visitaverint. Indulgentiam plenariam a carceribus detentis lucranda tempore exercitiorum spiritualium die quo ad sanctam synaxim accesserint, aliis vero diebus indulgentiam septem annorum. Qui vero supra scriptas indulgentias plenarias lucrari volunt, necesse est ut corde contriti et confessi Eucharisticum panem sumant, et per aliquod temporis spatium devotas ad Deum preces effundant pro haeresum exurpatione ac Sanctae Romanae Ecclesiae exaltatione. Hi autem qui in articulo mortis constituti sunt, saltem contriti nomen Jesu et Mariae, si ore nequeunt, corde invocare debent. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

« Datum Romae, ex secretaria S. C. episcop. et regularium, die 27 septembris 1853. G. cardinalis della Genga praefectus; A. Bizzarri secretarius. »

« Documenta quae supra, necnon alia ad memoratam congregationem pertinentia, leguntur in opere cui titulus: *Règle de saint Augustin, suivie des Constitutions pour les religieux de la société de Saint-Pierre-ès-Liens*. Massiliae, apud viduam Marius Olive, 1854. Cf. *Collectanea in usum secret. S. C. episc. et regular.* ubi de animadversionibus in constitutiones nonnullorum institutorum examini S. C. pro approbatione subjectas ab anno 1858 ad annum 1861, pag. 829.

ADNOTATIO III.

Lib. III Decretal. Tit. XXXI, § III, n. 87; p. 22.

DE INFORMATIONIBUS FACIENDIS ANTE RECEPTIONEM
PETENTIUM AD RELIGIONEM

Die 25 januarii 1848 prodit decretum sacrae Congregationis super statu regularium, auctoritate Sanctissimi D. N. Pii PP. IX editum, de testimonialibus ordinariis litteris requirendis in receptione illorum qui ad habitum religiosum admitti postulant, quorum tenor sequitur:

« Romani Pontifices, pro eorum pastoralis cura, qua semper regularium familiarum bono et splendore prospicere non omiserunt, illud superioribus pro viribus commendarunt ut, antequam religiosum habitum postulantes reciperent, de illorum vita, moribus, caeterisque dotibus et qualitatibus

sedulo inquirent, ne indignis ad religiosas familias, non sine maximo illarum detrimento, ostium adaperirent. Verum quamlibet moderatores ordinum diligentiam adhibeant in informationibus exquirendis, in gravi tamen ut plurimum versantur periculo deceptionis, nisi a locorum antistitibus testimonium exquirant circa eorum qualitates, qui ad habitum religiosum admitti postulant. Ordinarii enim, vi pastoralis officii, oves suas præ cæteris agnoscere possunt, et sæpe sæpius ea manifestare impedimenta quæ alios latent. Hæc animadvertens Sanctiss. D. N. Pius PP. IX, audito voto S. R. E. cardinalium hujus S. Congregationis super statu regularium, attentisque postulationibus nonnullorum episcoporum, præsentis decreto ubique locorum perpetuis futuris temporibus servando, hæc quæ sequuntur apostolica auctoritate statuit atque decernit.

» I. In quocumque ordine, congregatione, societate, instituto, monasterio, domo, sive in iis emittantur vota solemnia sive simplicia, et licet agatur de ordinibus, congregationibus, societatibus, institutis, monasteriis, ac domibus, quæ ex peculiari privilegio etiam in corpore juris clauso, vel alio quovis titulo in decretis generalibus non comprehenduntur, nisi de ipsis specialis, individua et expressa mentio fiat, nemo ad habitum admittatur absque testimonialibus litteris tum ordinarii originis, tum etiam ordinarii loci, in quo postulans post expletum decimum quintum annum ætatis suæ ultra annum moratus fuerit.

» II. Ordinarii, in præfatis litteris testimonialibus, postquam diligenter exquisiverint etiam per secretas informationes de postulantis qualitatibus, referre debeant de ejus natalibus, ætate, moribus, vita, fama, conditione, educatione, scientia; an sit inquisitus, aliqua censura, irregularitate aut alio canonico impedimento irretitus, ære alieno gravatus, reddendæ alicujus administrationis rationi obnoxius. Et sciant ordinarii eorum conscientiam super veritatem expositorum oneratam remanere; nec ipsis unquam liberum esse hujusmodi testimoniales litteras denegare; in eisdem tamen super præmissis singulis articulis ea tantum testari debere quæ ipsi ex conscientia affirmare posse in Domino judicaverint.

» III. Omnibus et singulis superioribus regularium aliisque religiosis ad quos spectat, cujuscumque gradus sint et instituti, licet exempti et privilegiati ac de necessitate exprimendi, etiam in virtute sanctæ obedientiæ, hujus decreti observantia strictè præcipitur; et qui contra hujus decreti tenorem aliquem ad habitum religiosum receperit poenam privationis omnium officiorum vocisque activæ et perpetuæ inhabilitatis ad alia in posterum obtinenda eo ipso incurrat, a qua non nisi ab Apostolica Sede poterit dispensari.

» IV. Vi cujuscumque privilegii, facultatis, indulti, dispensationis, approbationis regularum et constitutionum etiam in forma specifica, quam ab Apostolica Sede aliquis ordo, institutum, superior,

religiosus consequeretur, nunquam huic decreto derogatum esse censeatur, nisi ei expresse et nominalim derogetur, licet in concessione derogatoriæ generales clausulæ quantumvis amplæ apponantur. Quod si alicui instituto expresse et nominalim dispensatio super eodem decreto ali quando concedi contigerit, aliis minime extendi poterit vi cujuscumque privilegii ex titulo communicationis privilegiorum.

» V. Quolibet anno, die prima januarii, in publica mensa hoc decretum legatur sub pœna privationis officii ac vocis activæ et passivæ a superioribus ipso facto incurrenda.

» Ne autem hujus decreti observantia aliqua ratione, titulo, prætextu impediatur, Sanctitas Sua quibuscumque in contrarium facientibus constitutionibus, regulis et statutis cujusvis ordinis, congregationis, societatis, instituti, monasterii, domus, etiam in forma specifica ab Apostolica Sede approbatis, necnon cuilibet privilegio, licet in corpore juris clauso, et apostolicis constitutionibus ac decretis confirmato, ac expressa, individua, speciali et specialissima mentione digno, aliisque contrariis quibuscumque prorsus derogat et derogatum esse declarat.

» Datum Romæ ex S. C. super statu regularium, die 25 januarii 1848. Ant. can. BIZZARRI, a secretis.

Sequuntur: « Declarationes super decreto Romani Pontificis ubique locorum servando.

« 1. An sufficient testimoniales datæ ab ordinariis per litteras privatas? Resp. affirmative.

« 2. Utrum sufficient testimoniales, in quibus ordinarii non testantur in specie de iis omnibus quæ in decreto Romani Pontificis præscribuntur, sed duntaxat in genere referunt de qualitatibus postulantis? — Affirmative, sed a superioribus regularibus serventur alia de jure servanda ad singulas qualitates postulantium cognoscendas.

« 3. Quid agendum, si ordinarii respondeant se postulantes non agnoscere? Resp. Posse postulantes admitti ad habitum et novitiatum, si ordinarius a superiore requisitus expresse respondeat sese circa qualitates postulantis informare non posse, quia illum non agnoscit, dummodo tamen testimonialium defectui per aliam accuratam informationem et fide dignam relationem suppleatur, et serventur alia de jure servanda; et postulantes, antequam ad habitum admittantur, maneant saltem per tres menses in conventu, ibique diligenter probentur.

« 4. Utrum superiores admittere possint ad habitum sui ordinis postulantes absque litteris testimonialibus ordinarii, quando hic affirmat non posse eas dare quia prohibetur ab auctoritate civili? Resp. Sufficere testimonium ordinarii datum etiam per privatas et secretas epistolas; sed si ordinarius a superiore requisitus testimoniales ob appositam superius causam quovis modo dare renuat, posse postulantes admitti, supplendo testimonialium defectui per aliam accuratam informationem et fide dignam relationem.

» 5. Utrum superiores possint ad habitum ipsum admittere milites de quibus ordinarii affirmant se non posse in Gælia intormare, cum nullos delegatos in exercitu habeant, nec parochi ullam de his notitiam habere possint? Resp. affirmative, si ordinarius a superiore requisitus respondeat se informare ob dictam rationem non posse, dummodo testimonialium defectui per aliam accuratam informationem et fide dignam relationem suppleatur, et serventur alia de jure servanda; et insuper postulantes, antequam admittantur ad habitum, saltem per tres menses maneant in conventu ibique diligenter probentur.

» 6. Quid agendum sit quando ordinarii nolunt dare litteras testimoniales non aliam ob causam nisi quia opponuntur ingressui postulantis in religionem? Resp. Ordinarios, prout in art. II decreti Romani Pontificis præscribitur, non posse testimoniales litteras denegare; si tamen eas dare recusent, recurrendum erit ad S. Congregationem super statu regularium.

» 7. In his ordinibus, in quibus præter conversos laicos habentur donati seu oblati, testimoniales exigendæ sint ante susceptionem habitus donatorum et oblatorum vel potius conversorum? Resp. Ante susceptionem habitus donatorum et oblatorum.

» 8. An sit nulla susceptio habitus sine litteris testimonialibus? Resp. Susceptionem habitus esse illicitam, non tamen invalidam: testimoniales litteras omissas in receptione ad habitum quamprimum obtinendas esse, alias novitii ad professionem licite admitti minime poterunt.

» 9. Utrum sit invalida professio si fiat omissis testimonialibus litteris? Resp. Non esse invalidam sed illicitam.

» Datum Romæ ex S. C. super statu regularium die 1 maii 1851. — A. BIZZARRI, protonot. apost. a secretis.

Vide alias declarationes super eodem decreto Romani Pontificis, in Collect. in usum Secretariæ S. C. pag. 900 et sequentibus.

Die etiam 25 januarii 1848 prodit aliud decretum de receptione novitiorum ad habitum et professionem, pro Italia et insulis adjacentibus, quod incipit Regulari disciplinæ; et die 1 maii 1851, emanaverunt quædam declarationes super illo. Quæ acta leges sive in Collect. in usum Secretariæ S. C. sive in ephemeride, Correspondance de Rome, annis 1848 et 1851. Notandum quod sub nomine Italiæ venit Sabaudia, hodie territorio imperii Galliarum annexa, uti videre est in declarationibus prædictis.

ADNOTATIO IV.

Lib. III. Decretal. Tit. XXXI. § III, n. 102; pag. 26.

DE MODO COMPUTANDI ANNUM INTEGRUM PROBATIONIS ANTE PROFESSIONEM RELIGIOSAM.

« In anno bissextili, inquit Giralduus, ad inte-

gritatem anni computanda est etiam illa dies quæ superest, ut declaravit Congreg. conc. in Palavisia, 5 julii 1617 et in Andegaven., 21 aug. 1623. Cumque talis annus debeat esse completus de momento in momentum, ex decreto ejusd. Congr. 1 februarii 1631, nulla esset professio emissa ante complementum anni, etiamsi deesset modicum tempus, puta duæ horæ, ut declaravit dicta Congr. 21 januarii 1617. Adeatur Lucius Ferraris, Prompta bibliotheca, 1° Annus probationis. Fagnanus, in cap. 8 Ad nostram, De Regular., n. 24, refert, ex declaratione laudatæ Congr. sub die 6 nov. 1592, idem servandum esse in promovendis ad ordines sacros. » (Expositio juris pontificii juxta recentiorum Ecclesiæ disciplinam, parte I, sect. 522.)

ADNOTATIO V.

Lib. III. Decretal. Tit. XXXI, § III, n. 108, pag. 27.

DE PROFESSIONE FACTA ANTE COMPLETUM NOVITIATUS ANNUM.

« Nota professionem emissam a mulieribus, quæ pœnitentes seu convertitæ appellantur, etiam ante annum novitiatum expletum, validam esse ex privilegio eis concessio a Julio III et Pio IV, ut declaravit S. C. C. in Neapolitana, anno 1619, Decretor. lib. XII. p. 30. Hæque tenentur ad clausuram et emissionem trium votorum, juxta earum constitutiones et juris communis dispositionem ex decreto S. Pii V, Gregorii XIII, de quo meminit Fagnanus in decretali Ad apostolicam hoc tit. n. 31, et declaravit etiam laudata Congr. in Mediolan., lib. II Decretor., pag. 196 a tergo. » (Giralduus, Exposit. jur. pontif., part. I, sect. 530.)

ADNOTATIO VI

Lib. III. Decretal. Tit. XXXI, § V, n. 156; pag. 39.

DE TEMPORE QUO RELIGIOSI SUARUM RERUM DOMINIUM A SE ABDICARE POSSUNT ANTE PROFESSIONEM SOLEMNEM.

DECRETUM. Lata lege de præmittendis votis simplicibus professioni votorum solemnium per encyclicam epistolam hujus S. C. super statu regularium die 19 martii 1857, nonnullæ deinde editæ fuerunt declarationes quoad ipsa vota simplicia, et relate ad votum simplex paupertatis constitutum fuit: « Professio votorum simplicium dominium radicale, uti aiunt, suorum honorum retinere poterunt, sed eis omnino interdicta est eorum administratio et reddituum erogatio atque usus. Debent propterea ante professionem votorum simplicium cedere pro tempore, quo in eadem votorum sim-